

Άποψη 8/10/15 11:22 τελ. ενημ.: 8/10/15 11:22

Κοινωνικές αντιφάσεις

Μαρίκα Βαφιά

77

Κοινοποιήσεις

Facebook

Twitter

E-mail

Το τελευταίο καιρό ζούμε πρωτόγνωρες καταστάσεις στο νησί μας.

Καταστάσεις που τις γνωρίζαμε από αφηγήσεις, απ' τα τηλεοπτικά δελτία, απ' τις σελίδες των εφημερίδων

Εδώ και καιρό υφίσταται το προσφυγικό ζήτημα αλλά ο αριθμός των προσφύγων καθώς και ο τόπος παραμονής τους (Μερσινίδι) κρατούσαν το γεγονός σε απόσταση από την πλειοψηφία των πολιτών του νησιού μας. Όμως τα δεδομένα άλλαξαν κι άνθρωποι αυτοί είναι ανάμεσα μας, στην καθημερινότητα μας. Τους τελευταίους μήνες ο κάθε άνθρωπος στη πόλη της Χίου και όχι μόνο έχει ζήσει στο πετσί του, είναι αντιμέτωπος με τη δυστυχία όλων αυτών των ανθρώπων που αναγκάζονται να περάσουν με οποιοδήποτε τρόπο τη θάλασσα που μας χωρίζει απ' τα απέναντι παράλια κι αν είναι τυχεροί φθάνουν στο νησί μας, σε όποιο σημείο τύχει.

Η ευαισθησία του Χιώτικου λαού έχει φανεί και με το παραπάνω. Πολλές προμήθειες, (ρουχισμός, τρόφιμα, και όλα τα είδη που είναι απαραίτητα).

Πολλοί εθελοντές βρίσκονται μέρα-νύχτα στον καταυλισμό του κήπου προσφέροντας τη βοήθεια τους

Η προσπάθεια όλων αυτών των ανθρώπων να κρατηθούν όλα σε αξιοπρεπές επίπεδο είναι ηρωική .

Οι θεσμικοί παράγοντες, Δήμος και Περιφέρεια έμπρακτα δεν έχουν παρουσία.

Έχουν συνδράμει, συνδικαλιστικοί φορείς εθελοντικές οργανώσεις και κάποιος κόσμος που αποτελεί την παρακαταθήκη στα δύσκολα... Κι αυτό σίγουρα, μας κάνει αισιόδοξους και περήφανους.

Υπάρχει όμως και η άλλη πλευρά που δημιουργεί μια αντίφαση σ' αυτό που φαίνεται κι έχουμε περιγράψει μέχρι τώρα.. Πολύς κόσμος όπως είπαμε συνέδραμε τους πρόσφυγες, αλλά παράλληλα παρατηρείται κι ένα φαινόμενο απομόνωσης και γκετοποίησης του χώρου παραμονής τους .

Θα εξηγήσω τι εννοώ...

Είμαι δασκάλα σε δημοτικό σχολείο της πόλης ,και όταν πρότεινα στους γονείς να προσφέρουμε μαζί με τα παιδιά το υλικό που θα συγκεντρωθεί, υπήρξαν αντιδράσεις χωρίς να προβληθεί υπεύθυνη άποψη που να στηρίζει την όποια θέση είχαν.

Σαν πολίτης του νησιού, σα δασκάλα θα θελα να επισημάνω ότι δεν αρκούν οι συζητήσεις στους τέσσερις τοίχους της σχολικής αίθουσας, τα σχετικά παιχνίδια και οι δραστηριότητες που προτείνει η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για την ευαισθητοποίηση των παιδιών απέναντι στο προσφυγικό ζήτημα, η ιστορική αναδρομή για το θέμα της προσφυγιάς (που τυχαίνει ειδικά η χώρα μας να έχει μπόλικο τέτοιο υλικό.)

Όλα αυτά γίνονται, τα παιδιά είναι ενημερωμένα, γίνεται προσπάθεια ευαισθητοποίησής τους από όλους τους εκπαιδευτικούς...

Όμως το να τα κρατάμε σε απόσταση από το βίωμα, απ'τη βλεμματική επαφή, η υπερπροστατευτική τάση που εμφανίζεται σε τέτοιες περιπτώσεις καταλύει όλη τη θεωρητική προσέγγιση, όλα τα παιχνίδια, όλες τις δραστηριότητες.

Είναι πιο επικίνδυνη η διαπαιδαγώγηση της απομάκρυνσης, της κάλυψης της πραγματικότητας, της εφησύχησης, της ωραιοποίησης, απ' το βλέμμα ενός μικρού προσφυγόπουλου.

Τα παιδιά μας δεν πρέπει και δεν τους αξίζει να διαπαιδαγωγούνται ως θεατές μόνο, πρέπει να μάθουν μεγαλώνοντας να κρίνουν, να αντιλαμβάνονται, να αγωνίζονται να πάρουν τη δική τους ζωή στα δικά τους χέρια!!!

Οι καιροί που έρχονται είναι δύσκολοι.

0 σχόλια

Ταξινόμηση κατά: Παλιότερα

Προσθέστε ένα σχόλιο...

[Πρόσθετο σχολίων στο Facebook](#)

Φροντίδα μας, η νοητική